

Els estudiants i l'any 30

per

F. PROUBASTA

L'ANY finit ha tingut per característica una quantitat, potser excessiva, de vagues estudiantils. Algunes d'elles han aconseguit un èxit extraordinari, obtenint la caiguda de coses i de situacions, que els homes fets havien d'haver foragitat abans; però, per l'amor que sentim per la classe estudiantil, no podem menys de protestar d'algunes incidències. Ha estat vergonyós que petites minories, formades segurament per indesitjables, hagin apedregat les Universitats, les ànimes mares de tot poble culte, lloc sagrat d'on ha d'ésser exclosa la disbauxa. No és possible veure sense dolor com mans inconscients s'alcen contra elles amb esperit destructor.

La protesta fundada i honradament sentida és lícita; però per exterioritzar-la, fóra tal vegada millor, buscar l'hora en què no es donessin classes. En països que van al cap de la civilització, rares vegades, quasi mai, els estudiants, com a tals, intervenen en política; però, si ho fan, busquen les hores propícies de fi de tarda o de nit, per exterioritzar llur opinió, encara que sigui en forma bullanguera.

També hom ha vist amb pena com aquestes mateixes minories, s'han constituït en peons de brega de tot intent de revolta i és massa enlairada la classe estudiantil per convertir-se en tropes de xoc.

Convindria que els bons estudiants, la majoria, s'oposessin a semblants extralimitacions del deure estudiantil.

Han estat, però, tan repetides les vagues i amb motius tan diferents, que hom es pregunta si els estudiants actuals senten igual inclinació a la que nosaltres teníem a fer festa, i aquest punt és prou important per a fer alguna consideració.

Bé és veritat que, si els dirigents volguessin, aquesta propensió per feble que sigui, a la vaga, fóra ben aviat tallada. En senyalar un límit mínim de dies de classe per poder-se examinar, creiem que seria cura radical; però, com que, amb la perllongació dels cursos, foren també castigats els mestres, tal vegada fóra demanar massa. I no seria certament el millor remei, que, per trobar-lo, cal preguntar abans per què els estudiants no tenen simpatia per les Universitats.

A Espanya, a on s'imita tot l'estranger, tenim la pretensió de voler ésser originals en matèria d'ensenyança i voltem sempre dintre d'un cercle inspirat per la rutina, el traçat del qual cada dia canvia, però resultant cada vegada més penós i abrumador el seu recorregut. A individus d'una raça, com la que més, aficionada a la variació i a l'imprevist, se'ls condemna a una ensenyança d'una monotonia corprenedora. Cada dia les mateixes classes, engranades una darrera l'altra, sempre d'igual manera, ensenyant-los coses que, des de casa seva, poden tranquil·lament aprendre; car l'estudiant de carrera ja no està a l'edat infantil, que necessita la fèrula i insistència d'un mestre per obtenir coneixements teòrics; es basta sol per a aconseguir-ho.